Proletariusze wszystkich krajów łączcie się!

Cena 20 gr

Nowiny Rzeszowskie

ORGAN KW POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

Rok V Nr 60 (1169) Rzeszów, wtorek 10 marca 1953 r.

Nieśmiertelne imię Stalina zawsze będzie żyć w sercach narodu polskiego i całej postępowej ludzkości

Naród radziecki żegna Józefa Stalina

Kierownicy Partii i Rządu ZSRR u trumny Józefa Stalina w Sali Kolumnowej Domu Związków w Moskwie

MOSKWA. (PAP). W poniedziałek 9 marca 1953 roku naród radziecki odprowadził w ostatnią drogę genialnego Wodza i Nauczyciela mas pracujących całego świata, Przewodniczącego Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i Sekretarza Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Generalissimusa Związku Radzieckiego Józefa Wissarionowicza Stalina.

...Sala Kolumnowa Domu Związków. Ostatnie chwile pożegnania z Józefem Stalinem... Przywódcy partii i rządu, członkowie komisji dla zorganizowania pogrzebu biorą na ramiona trumnę ze zwłokami Józefa Wissarionowicza Stalina i wychodzą z Sali Kolumnowej.

Z Domu Związków wynoszą wieńce, na purpurowych aksamitnych poduszkach ordery i medale Józefa Wissarionowicza Stalina.

Trumna ze zwłokami J. W. Stalina ustawiona zostaje na lawecie armatniej. Kondukt żałobny posuwa się powoli w kierunku Placu Czerwonego — centralną ulicą prastarego miasta, przeobrażonego geniuszem Stalina — miasta, którego imię stało się dzięki mądrej polityce stalinowskiej, symbolem pokoju i szczęścia narodów.

W głębokim smutku chylą głowy przed trumną ukochanego Wodza ludzie pracy stolicy ZSRR, synowie i córki Wielkiego Mocarstwa Socjalistycznego, stworzonego przez Lenina i Stalina. Na Placu Czerwonym zgromadzili się liczni przedstawiciele robotników, urzędników, inteligencji stolicy, delegacje republik związkowych i autonomicznych, krajów i obwodów. Obecni są tu wysłannicy wielkiego narodu chińskiego i krajów demokracji ludowej, delegaci i przedstawiciele innych krajów. Na trybunie — korpus dyplomatyczny. Zastygły w milczeniu szeregi wojsk garnizonu moskiewskiego.

Pochód żałobny zbliża się do centrum placu. Trumna ustawiona zostaje na postumencie.

Przywódcy partii komunistycznej i rządu radzieckiego wchodzą na trybunę Mauzoleum.

Rozpoczyna się wiec żałobny, poświęcony pamięci Józefa Wissarionowicza Stalina.

Po zakończeniu wiecu przywódcy partii komunistycznej i rządu radzieckiego podnoszą trumnę z ciałem Józefa Wissarionowicza Stalina i niosą ją na ramionach do Mauzoleum, gdzie ustawiają obok sarkofagu W. I. Lenina.

Rozlegają się salwy artyleryjskie.

W tej chwili miliony ludzi radzieckich stojąc w skupieniu żegnają swego ukochanego Nauczyciela, Przyjaciela i Wodza. Na wszystkich torach kolejowych Związku Radzieckiego zatrzymały się pociągi, na szosach i na ulicach miast stanęły samochody. Zatrzymały się także na morzach statki radzieckie. Stanęły maszyny w fabrykach i dźwigi na budowach.

Głęboką ciszę przerywają jedynie salwy artyleryjskie oraz syreny fabryczne i gwizd lokomotyw i statków.

Cichną tony muzyki żałobnej i rozbrzmiewa Hymn Państwowy Związku Radzieckiego — hymn wielkiego kraju socjalizmu, którego wszystkie osiągnięcia są nierozerwalnie związane z imieniem Stalina.

Kierownicy partii komunistycznej i rządu radzieckiego wracają na trybunę. Wraz z nimi na trybunę wchodzą marszałkowie i generałowie Armii Radzieckiej.

Rozpoczyna się żałobny przemarsz oddziałów garnizonu moskiewskiego, które brały udział w kondukcie pogrzebowym. Nad Placem Czerwonym przelatują eskadry samolotów obok Mauzoleum przechodzą żołnierze Armii Radzieckiej, którą stworzył, zahartował w bojach i powiódł ku zwycięstwom Generalissimus Józef Wissarionowicz Stalin. Oddają oni ostatnie honory wojskowe największemu dowódcy wszystkich czasów i narodów.

ALEKSY SURKOW

Serce świata

Wszystko, co ludzkie, co jest jasne,
nowe,
W swym sercu dla nas wypiastował
Stalin.
Dlatego zawsze w Jego czystym słowie
Będziemy siebie, wiek nasz poznawali.

Dlatego, kiedy coraz niżej zwisa
Ponad polami noc mgłą opalową,
To człowiekowi powiada stolica:
— Narody wszystkie, cały kraj jest
z Tobą.

Straż nasza strzeże przepraw, mostów,
maszyn,
I nad spokojem czuwa każdej wioski.
I niestrudzenie miłość ludów naszych
Czyni wciąż obchód czujnych wart
kremlowskich.

Już świt rozsiewa nocy cień głęboki
I dzień nad cichą rzeką Moskwą wstaje.
Za chwilę, jak kraj długi i szeroki,
Chór syren wszędzie ozwie się nad
krajem.

Zatętni kraju krok siedmiomilowy
I sztandar kraju zaszumi o świcie.
I oto na nas czeka już dzień nowy:
Jasny dzień pracy, radości
i zwycięstw.

Tłum. **Anatol Stern**

Naprzód drogą do całkowitego triumfu Wielkiej Sprawy Lenina - Stalina

Przemówienie G. M. Malenkowa na wiecu żałobnym w Moskwie

DRODZY RODACY, TOWARZYSZE, PRZYJACIELE!

DRODZY BRACIA Z ZAGRANICY!

Nasza partia, naród radziecki, cała ludzkość poniosły niezwykle ciężką, niepowetowaną stratę. Zakończył swą pełną chwały drogę życiową nasz Nauczyciel i Wódz, największy geniusz ludzkości, Józef Wissarionowicz Stalin.

W tych ciężkich dniach głęboki ból narodu radzieckiego podziela cała przodująca i postępowa ludzkość. Imię Stalina jest bezgranicznie drogie ludziom radzieckim, najszerszym masom ludowym we wszystkich częściach świata. Niezmierzona jest wielkość i znaczenie działalności Towarzysza Stalina dla narodu radzieckiego i dla mas pracujących wszystkich krajów. Dzieło Stalina żyć będzie wiecznie i wdzięczni potomni, tak samo jak i my wszyscy, sławić będą imię Stalina.

Towarzysz Stalin poświęcił swe życie sprawie wyzwolenia klasy robotniczej i wszystkich ludzi pracy od ucisku i niewoli wyzyskiwaczy, sprawie wybawienia ludzkości od niszczycielskich wojen, sprawie walki o wolne i szczęśliwe życie na ziemi dla ludu pracującego.

Towarzysz Stalin, Wielki Myśliciel naszej epoki, twórczo rozwinął w nowych warunkach historycznych naukę marksizmu — leninizmu. Imię Stalina słusznie znajduje się w jednym szeregu z imionami największych ludzi w całej historii ludzkości — Marksa — Engelsa — Lenina.

Partia nasza kieruje się wielką nauką marksizmu — leninizmu, która daje partii i narodowi niezwyciężoną siłę, umiejętność torowania nowych dróg w historii.

Lenin i Stalin w ciągu długich lat prowadzili w ciężkich warunkach konspiracyjnych walkę o wyzwolenie narodów Rosji spod jarzma absolutyzmu, spod ucisku obszarników i kapitalistów.

Naród radziecki z Leninem i Stalinem na czele dokonał największego w dziejach ludzkości zwrotu, położył kres ustrojowi kapitalistycznemu w naszym kraju i wkroczył na nową drogę — drogę socjalizmu.

Kontynuując dzieło Lenina i nieustannie rozwijając naukę leninowską, oświetlającą partii i państwu radzieckiemu drogę naprzód, Towarzysz Stalin przywiódł nasz kraj ku historycznemu w skali światowej zwycięstwu socjalizmu, co zapewniło po raz pierwszy od wielu tysiącleci istnienia społeczeństwa ludzkiego likwidację wyzysku człowieka przez człowieka. Lenin i Stalin założyli pierwsze na

(Dokończenie na str. 2)

Naprzód drogą do całkowitego triumfu Wielkiej Sprawy Lenina - Stalina

(Dokończenie ze str. 1)

świecie państwo robotników i chłopów, nasze państwo radzieckie. Towarzysz Stalin pracował niestrudzenie nad umocnieniem państwa radzieckiego. Moc i potęga naszego państwa są niezwykle ważnym warunkiem pomyślnego zbudowania komunizmu w naszym kraju.

Nasz święty obowiązek polega na tym, aby nadal nieustannie i wszechstronnie umacniać nasze wielkie państwo socjalistyczne, ostoję pokoju i bezpieczeństwa narodów.

Z imieniem Towarzysza Stalina związane jest rozstrzygnięcie jednego z najbardziej skomplikowanych problemów w historii rozwoju społeczeństwa — kwestii narodowej. Towarzysz Stalin, genialny teoretyk kwestii narodowej, zapewnił po raz pierwszy w dziejach, w skali ogromnego wielonarodowego państwa likwidację wiekowych waśni narodowościowych. Pod kierownictwem Towarzysza Stalina partia nasza przezwyciężyła ekonomiczne i kulturalne zacofanie uciskanych dawniej narodów, zespoliła w jednej zgodnej rodzinie wszystkie narody Związku Radzieckiego i wykuła przyjaźń narodów.

Nasz święty obowiązek polega na tym, aby zapewnić dalsze umocnienie jedności i przyjaźni narodów Kraju Rad, umocnienie wielonarodowego państwa radzieckiego. Dzięki przyjaźni narodów naszego kraju nie jest dla nas straszny żaden wróg, ani wewnętrzny, ani zewnętrzny.

Pod bezpośrednim kierownictwem Towarzysza Stalina powstawała, rosła i krzepła Armia Radziecka. Zwiększenie zdolności obronnej kraju i umocnienie radzieckich sił zbrojnych było przedmiotem nieustannej troski Towarzysza Stalina. Ze swym Wielkim Wodzem — Generalissimusem Stalinem na czele Armia Radziecka odniosła historyczne zwycięstwo w drugiej wojnie światowej i wybawiła narody Europy i Azji od groźby niewoli faszystowskiej.

Nasz święty obowiązek polega na tym, aby ze wszech miar umacniać potężne radzieckie siły zbrojne. Winniśmy utrzymywać je w stanie pogotowia bojowego, by odeprzeć druzgocącym ciosem każdą napaść wroga.

W wyniku niestrudzonych wysiłków Towarzysza Stalina, według opracowanych przezeń planów, partia nasza przekształciła zacofany dawniej kraj w potężne mocarstwo przemysłowo - kołchozowe, stworzyła nowy ustrój ekonomiczny, nie znający kryzysów i bezrobocia.

Nasz święty obowiązek polega na tym, aby zapewnić dalszy rozkwit socjalistycznej Ojczyzny. Winniśmy ze wszech miar rozwijać przemysł socjalistyczny, ostoję potęgi i siły naszego kraju. Winniśmy ze wszech miar umacniać ustrój kołchozowy, dążyć do dalszego rozwoju i rozkwitu wszystkich kołchozów w Kraju Rad, zacieśniać sojusz klasy robotniczej i chłopstwa kołchozowego.

W dziedzinie polityki wewnętrznej nasza główna troska polega na tym, aby nieugięcie dążyć do dalszego podniesienia dobrobytu materialnego robotników, kołchoźników, inteligencji, wszystkich ludzi radzieckich, prawem dla naszej partii i rządu jest obowiązek stałego troszczenia się o dobro narodu, o maksymalne zaspokajanie jego potrzeb materialnych i kulturalnych.

Lenin i Stalin stworzyli i zahartowali naszą partię jako wielką przeobrażającą siłę społeczeństwa. Towarzysz Stalin przez całe swe życie uczył, że nie ma nic wyższego ponad miano członka partii komunistycznej. W uporczywej walce z wrogami Towarzysz Stalin obronił jedność i niewzruszoną zwartość szeregów naszej partii.

Nasz święty obowiązek polega na tym by nadal wzmacniać wielką partię komunistyczną. Siła i niezwyciężoność naszej partii leży w jedności i zwartości jej szeregów, w jedności woli i działania, w umiejętności członków partii zespolenia swej woli z wolą i pragnieniami partii. Siła i niezwyciężoność naszej partii leży w nierozerwalnej więzi z masami ludowymi. Podstawa jedności partii z narodem polega na tym, by partia niezmiennie służyła interesom narodu. Powinniśmy strzec jedności partii jak źrenicy oka, wzmacniać jeszcze bardziej nierozerwalną więź partii z narodem, wychowywać komunistów i ludzi pracy w duchu wysokiej czujności politycznej, w duchu nieprzejednania i nieugiętości w walce z wrogami wewnętrznymi i zewnętrznymi.

Pod przewodem Wielkiego Stalina stworzony został potężny obóz pokoju, demokracji i socjalizmu. W obozie tym kroczą naprzód w ścisłej jedności braterskiej wraz z narodem radzieckim wielki naród chiński, bratnie narody Polski, Czechosłowacji, Bułgarii, Węgier, Rumunii, Albanii, Niemieckiej Republiki Demokratycznej, Mongolskiej Republiki Ludowej. W uporczywej walce broni niezawisłości swej ojczyzny bohaterski naród koreański. Walczy mężnie o wolność i niezawisłość narodową lud Vietnamu.

Święty nasz obowiązek polega na tym, by chronić i wzmacniać największą zdobycz narodów — obóz pokoju, demokracji i socjalizmu, zacieśniać więzy przyjaźni i solidarności narodów krajów obozu demokratycznego. Powinniśmy wzmacniać ze wszech miar wieczystą, niewzruszoną braterską przyjaźń Związku Radzieckiego z wielkim narodem chińskim, z masami pracującymi wszystkich krajów demokracji ludowej.

Narody wszystkich krajów znają Towarzysza Stalina, jako Wielkiego Chorążego Pokoju. Ogromne wysiłki swego geniuszu poświęcał Towarzysz Stalin sprawie obrony pokoju dla narodów wszystkich krajów. Polityka zagraniczna państwa radzieckiego — polityka pokoju i przyjaźni między narodami jest decydującą przeszkodą na drodze do rozpętania nowej wojny i odpowiada najżywotniejszym interesom wszystkich narodów. Związek Radziecki niezmiennie występował i występuje w obronie pokoju świata, albowiem jego interesy są nieodłączne od sprawy pokoju na całym świecie. Związek Radziecki prowadził i prowadzi konsekwentną politykę utrzymania i utrwalenia pokoju, politykę walki przeciwko przygotowywaniu i rozpętywaniu nowej wojny, politykę współpracy międzynarodowej i rozwijania stosunków gospodarczych ze wszystkimi krajami, politykę opartą na tezie leninowsko - stalinowskiej o możliwości długotrwałego współistnienia i pokojowej rywalizacji dwóch różnych systemów — kapitalistycznego i socjalistycznego.

Wielki Stalin wychowywał nas w duchu bezgranicznie ofiarnej służby w interesie narodu. Jesteśmy wiernymi sługami narodu, a naród chce pokoju, nienawidzi wojny. Niechaj święte będzie dla nas wszystkich pragnienie narodu, by nie dopuścić do przelewu krwi milionów ludzi i by zapewnić pokojowe budownictwo szczęśliwego życia!

W dziedzinie polityki zagranicznej główną naszą troską jest nie dopuścić do nowej wojny, współżyć w pokoju ze wszystkimi krajami.

Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego, rząd radziecki uważają, że najsłuszniejszą, najsprawiedliwszą i najbardziej konieczną polityką zagraniczną jest polityka pokoju między wszystkimi narodami, oparta na wzajemnym zaufaniu, polityka oddziaływająca, opierająca się na faktach i znajdująca potwierdzenie w faktach. Rządy powinny wiernie służyć swoim narodom, narody zaś pragną pokoju, przeklinają wojnę. Zbrodnicze będą te rządy, które zapragną oszukać narody, pójdą wbrew świętemu pragnieniu narodów utrzymania pokoju i niedopuszczenia do nowej krwawej rzezi. Partia komunistyczna, rząd radziecki stoją na stanowisku, że polityka pokoju między narodami jest jedynie słuszną polityką, odpowiadającą żywotnym interesom wszystkich narodów.

TOWARZYSZE! Zgon naszego Wodza i Nauczyciela, Wielkiego Stalina nakłada na wszystkich ludzi radzieckich obowiązek spotęgowania wysiłków w realizacji gigantycznych zadań, stojących przed narodem radzieckim, zwiększenia swego wkładu do wspólnej sprawy budownictwa społeczeństwa komunistycznego, umocnienia potęgi i zdolności obronnej socjalistycznej Ojczyzny.

Masy pracujące Związku Radzieckiego widzą i wiedzą, że nasza potężna Ojczyzna kroczy ku nowym sukcesom. Mamy wszystko, co jest konieczne do zbudowania społeczeństwa w całej pełni komunistycznego.

Z niezłomną wiarą w swe niewyczerpane siły i możliwości, naród radziecki tworzy wielkie dzieło budownictwa komunizmu.

Nie ma w świecie takich sił, które mogłyby powstrzymać marsz społeczeństwa radzieckiego naprzód ku komunizmowi!

Żegnaj Nauczycielu nasz i Wodzu, Drogi nasz Przyjacielu, ukochany Towarzyszu Stalin!

Naprzód drogą do całkowitego triumfu Wielkiej Sprawy Lenina — Stalina!

Wieczna chwała naszemu ukochanemu drogiemu Wodzowi i Nauczycielowi Wielkiemu Stalinowi

Przemówienie Ł. P. Berii na wiecu żałobnym w Moskwie

DRODZY TOWARZYSZE! PRZYJACIELE!

Trudno wyrazić słowami uczucie wielkiego smutku, jakie ogarnęło w tych dniach naszą partię i narody naszego kraju, całą postępową ludzkość.

Zabrakło Stalina — wielkiego współbojownika i genialnego kontynuatora dzieła Lenina. Opuścił nas człowiek najukochańszy i najbliższy dla wszystkich ludzi radzieckich, dla milionów ludzi pracy na całym świecie.

Całe życie i działalność Wielkiego Stalina stanowi porywający przykład wierności idei leninizmu, przykład ofiarnej służby klasie robotniczej i całemu ludowi pracującemu, sprawie wyzwolenia mas pracujących od ucisku i wyzysku.

Wielki Lenin założył naszą partię, doprowadził ją do zwycięstwa Rewolucji Proletariackiej.

Wraz z Wielkim Leninem jego genialny współbojownik Stalin wzmacniał partię bolszewicką i budował pierwsze na świecie państwo socjalistyczne.

Po śmierci Lenina Stalin w ciągu prawie trzydziestu lat prowadził naszą partię i kraj drogą leninowską. Stalin obronił leninizm przed licznymi wrogami, rozwinął i wzbogacił naukę Lenina w nowych warunkach historycznych. Światłe kierownictwo Wielkiego Stalina zapewniło naszemu narodowi zbudowanie socjalizmu w ZSRR i epokowe zwycięstwo Związku Radzieckiego w Wielkiej Wojnie Narodowej. Wielki budowniczy komunizmu, genialny Wódz, nasz ukochany Stalin uzbroił naszą partię i naród we wspaniały program budowy komunizmu.

TOWARZYSZE! Nieutulony żal przepełnia nasze serca, niezmiernie ciężka jest nasza strata, ale i pod tym ciężarem nie ugnie się żelazna wola partii komunistycznej, niezachwiana pozostanie jej jedność i zdecydowana wola walki o komunizm.

Partia nasza, uzbrojona w rewolucyjną teorię Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina, czerpiąc naukę z półwiekowego doświadczenia walki o interesy klasy robotniczej i wszystkich ludzi pracy, wie, jak należy działać, by zapewnić zbudowanie społeczeństwa komunistycznego.

Komitet Centralny naszej Partii i Rząd Radziecki przeszły wielką szkołę Lenina i Stalina w umiejętności kierowania krajem.

W ogniu Wojny Domowej i interwencji, w trudnych latach walki z chaosem i głodem, w walce o uprzemysłowienie kraju i kolektywizację rolnictwa, w ciężkich latach Wielkiej Wojny Narodowej, kiedy rozstrzygały się losy naszej Ojczyzny i losy całej ludzkości, Komitet Centralny Partii i Rząd Radziecki, stojąc na czele bohaterskiej walki narodu radzieckiego, zdobyły ogromne doświadczenie w kierowaniu partią i krajem.

Dlatego też narody Związku Radzieckiego mogą nadal polegać niezawodnie na partii komunistycznej, na jej Komitecie Centralnym i na swoim rządzie radzieckim.

Wrogowie państwa radzieckiego liczą na to, że poniesiona przez nas ciężka strata doprowadzi do rozprzężenia i zamieszania w naszych szeregach.

Daremne są ich rachuby: czeka ich okrutne rozczarowanie.

Kto nie jest ślepy, widzi, że partia nasza w trudnych dla niej dniach zespala jeszcze ściślej swoje szeregi, że jest ona jednolita i niezachwiana.

Kto nie jest ślepy, widzi, że w tych bolesnych dniach wszystkie narody Związku Radzieckiego w braterskiej jedności z wielkim narodem rosyjskim zespoliły się jeszcze ściślej wokół rządu radzieckiego i Komitetu Centralnego Partii Komunistycznej. Naród radziecki jednomyślnie popiera zarówno wewnętrzną jak i zewnętrzną politykę rządu radzieckiego.

Nasza polityka wewnętrzna oparta jest na nierozerwalnym sojuszu klasy robotniczej i chłopstwa kołchozowego, na braterskiej przyjaźni narodów naszego kraju, na trwałym zjednoczeniu wszystkich narodowych republik radzieckich w systemie jednego, wielkiego państwa wielonarodowego — Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich. Polityka ta zmierza do dalszego umocnienia potęgi ekonomicznej i wojskowej naszego państwa, do dalszego rozwoju gospodarki narodowej, do maksymalnego zaspakajania rosnących potrzeb materialnych i kulturalnych całego społeczeństwa radzieckiego.

Robotnicy, chłopstwo kołchozowe, inteligencja naszego kraju mogą pracować spokojnie i z ufnością, wiedząc, iż rząd radziecki troskliwie i nieustannie ochraniać będzie ich prawa, utrwalone w Konstytucji Stalinowskiej.

Nasza polityka zagraniczna jest wyraźna i zrozumiała. Od pierwszych dni istnienia władzy radzieckiej Lenin określił politykę zagraniczną państwa radzieckiego jako politykę pokoju.

Tę politykę pokoju nieugięcie realizował wielki kontynuator dzieła Lenina, nasz genialny Wódz Stalin.

Polityka zagraniczna rządu radzieckiego będzie nadal leninowsko - stalinowską polityką utrzymania i utrwalenia pokoju, walki przeciwko przygotowywaniu i rozpętywaniu nowej wojny, polityką współpracy międzynarodowej i rozwoju stosunków gospodarczych ze wszystkimi krajami na podstawie wzajemności.

Rząd radziecki będzie jeszcze bardziej umacniać braterski sojusz i przyjaźń, współpracę we wspólnej walce o pokój na całym świecie, szeroką współpracę ekonomiczną i kulturalną z Wielką Chińską Re-

(Ciąg dalszy na str. 3)

Nieśmiertelne imię Stalina żyć będzie na zawsze w sercach narodu radzieckiego i całej postępowej ludzkości

Przemówienie W. M. Mołotowa na wiecu żałobnym w Moskwie

DRODZY TOWARZYSZE I PRZYJACIELE!

W dniach tych przeżywamy wszyscy wielką żałobę — zgon Józefa Wissarionowicza Stalina, stratę Wielkiego Wodza, a jednocześnie bliskiego, ukochanego, bezgranicznie drogiego człowieka. I my, starzy i bliscy przyjaciele, i miliony, miliony ludzi radzieckich, jak i masy pracujące we wszystkich krajach, na całym świecie, żegnają dzisiaj Towarzysza Stalina, którego wszyscyśmy tak kochali i który zawsze żyć będzie w naszych sercach.

Towarzysz Stalin nazywał siebie uczniem Lenina, wraz z którym tworzył i zbudował naszą wielką partię komunistyczną, wraz z którym kierował rewolucyjną walką ludu przeciwko caratowi i kapitalizmowi, o obalenie jarzma obszarników i kapitalistów w naszym kraju, wraz z którym stworzył i zbudował nasze socjalistyczne państwo radzieckie, wraz z którym założył podwaliny pod rozwijającą się w naszych oczach braterską współpracę i zjednoczenie wielkich i małych narodów. Stalin to wielki kontynuator wielkiego dzieła Lenina.

Pod kierownictwem partii komunistycznej z Towarzyszem Stalinem na czele naród radziecki zbudował socjalizm w naszym kraju i podjął realizację wielkiego programu nieustannego podnoszenia dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego narodu radzieckiego; odniósł epokowe zwycięstwo nad faszyzmem w drugiej wojnie światowej i tym samym zdecydowanie osłabił siły zewnętrznych wrogów ZSRR; wyprowadził Związek Radziecki ze stanu izolacji międzynarodowej, zapewniając powstanie niezwyciężonego obozu miłujących pokój państw, liczących 800 milionów mieszkańców; otworzył przed naszym krajem promienne perspektywy zbudowania społeczeństwa komunistycznego, opartego na wolnej pracy, na prawdziwej równości i prawdziwym braterstwie ludzi. Możemy być słusznie dumni z tego, żeśmy ostatnich 30 lat żyli i pracowali pod kierownictwem Towarzysza Stalina.

Wychował nas Lenin i Stalin. Jesteśmy uczniami Lenina i Stalina. I zawsze pamiętać będziemy, czego uczył nas do ostatnich dni Stalin, chcemy bowiem być wiernymi i godnymi uczniami, idącymi w ślady Lenina, wiernymi i godnymi, idącymi w ślady Stalina.

Całe życie Towarzysza Stalina, opromienione słonecznym blaskiem wielkich idei natchnionego bojownika ludu o komunizm, jest dla nas żywym i życiodajnym przykładem.

Stalin wyszedł z ludu, czuł zawsze najściślejszy związek z ludem, z klasą robotniczą i pracującym chłopstwem, poświęcał ludowi wszystkie swe potężne siły, cały swój wielki geniusz. Będąc jeszcze młodzieńcem, Stalin swym światłym umysłem ujrzał i do głębi zrozumiał, że w naszych czasach lud może znaleźć drogę do szczęśliwego życia tylko na szlaku walki o komunizm. To właśnie określiło Jego drogę życiową. Stalin poświęcił się bez reszty, poświęcił całe swe życie walce o komunizm, ofiarnej walce o szczęście mas pracujących, o szczęście ludu.

Stalin umiał zawsze łączyć codzienną niełatwą działalność komunisty-rewolucjonisty wśród mas robotniczych z głębokim studiowaniem teorii marksizmu.

Takim był w latach młodości w Tbilisi, w Baku. Takim był w burzliwych latach Rewolucji Rosyjskiej i w trudnych latach reakcji carskiej, kiedy związany mocno z robotnikami Petersburga, znajdował się stale pod ciosami represji, doznając prześladowań w więzieniach i na zesłaniach.

Wyjątkowy talent Towarzysza Stalina, jako niezrównanego organizatora naszej partii i państwa radzieckiego oraz genialnego teoretyka marksizmu-leninizmu, rozwinął się w pełni w latach rewolucji i budownictwa socjalizmu.

W ciągu tych lat partia nasza wyrosła, rozwinęła się i przekształciła się w wielką kierowniczą siłę Rewolucji Socjalistycznej w naszym kraju oraz nabrała znaczenia przewodniej siły w całym międzynarodowym ruchu robotniczym.

W ciągu tych lat wielonarodowe państwo radzieckie, które stało się wzorem urzeczywistnienia w praktyce przyjaźni i braterskiej współpracy narodów — w ciągu tych lat nasze państwo, opierając się na klasie robotniczej i chłopstwie kołchozowym, okrzepło jako państwo zwycięskiego socjalizmu i wkroczyło na drogę budowy społeczeństwa komunistycznego. Gigantyczna rola w kierowaniu całym tym dziełem, całym rozwojem sił naszej partii i państwa radzieckiego, przypada Towarzyszowi Stalinowi.

W ciągu tych lat Stalin nie tylko sprawował codzienne kierownictwo budownictwem socjalistycznym w ZSRR. Pracował On stale nad teoretycznymi problemami budownictwa komunistycznego w naszym kraju i nad całokształtem problemów rozwoju międzynarodowego, opromieniając światłem nauki marksizmu-leninizmu drogi dalszego rozwoju ZSRR, prawa rozwoju socjalizmu i kapitalizmu we współczesnych warunkach. Uzbroił On naszą partię i cały naród radziecki w nowe, niezwykle ważne odkrycia nauki marksistowsko-leninowskiej, które na okres wielu lat oświetlają nasz marsz naprzód do zwycięstwa komunizmu.

W latach Wojny Domowej Stalin bezpośrednio kierował tworzeniem i organizowaniem sił Armii Czerwonej i jej pełnymi chwały działaniami wojennymi na najbardziej decydujących frontach. Stalin, jako dowódca naczelny w latach Wielkiej Wojny Narodowej, poprowadził kraj nasz do zwycięstwa nad faszyzmem, które radykalnie zmieniło sytuację w Europie i w Azji. Wiernie i godnie iść w ślady Stalina — znaczy zawsze pamiętać i nieustannie troszczyć się o umocnienie Armii Radzieckiej i Marynarki Wojennej, zapewniając należytą gotowość radzieckich sił zbrojnych w razie jakiegokolwiek wypadu agresora przeciwko naszemu krajowi. Iść wiernie i godnie w ślady Stalina — znaczy również wykazywać należytą czujność i hart w walce przeciwko wszelkim knowaniom naszych wrogów, agentów agresywnych państw imperialistycznych.

Nasze państwo radzieckie nie ma żadnych agresywnych celów i ze swej strony nie uznaje ingerencji w sprawy innych państw. Nasza polityka zagraniczna, znana na całym świecie, jako stalinowska pokojowa polityka zagraniczna jest polityką obrony pokoju między narodami, jest niewzruszoną polityką utrzymania i utrwalenia pokoju, walki przeciwko przygotowywaniu i rozpętywaniu nowej wojny, polityką współpracy międzynarodowej i rozwoju stosunków gospodarczych ze wszystkimi krajami, które do tego również dążą. Taka polityka zagraniczna odpowiada podstawowym interesom narodu radzieckiego, a jednocześnie interesom wszystkich innych miłujących pokój narodów.

W kraju naszym stworzono na zasadzie radzieckiej takie wielonarodowe państwo, którego trwałość, nieustanny wzrost potęgi materialnej i rozwój kultury narodów, nie ma przykładu w dziejach. W tym wszystkim, a zwłaszcza w rozwoju nowych przyjaznych stosunków między narodami naszego kraju, Towarzyszowi Stalinowi przypada szczególna, wyjątkowo ważna rola. Stalin przy tym nie tylko kierował rozwojem naszego wielonarodowego państwa radzieckiego w ciągu wielu lat, lecz również oświetlił z teoretycznego punktu widzenia niezwykle ważne współczesne problemy kwestii narodowej i kolonialnej, przyczyniając się i tutaj do rozwoju naukowych podstaw marksizmu-leninizmu.

W obecnych warunkach wszystko to ma szczególnie ważne znaczenie, zwłaszcza w związku z powstaniem państw demokracji ludowej i rozwojem ruchu narodowo-wyzwoleńczego w koloniach i krajach zależnych. Wierne zasadom proletariackiego internacjonalizmu narody ZSRR rozwijają i nieustannie umacniają braterską przyjaźń i współpracę z wielkim narodem chińskim, z masami pracującymi wszystkich krajów demokracji ludowej, więzy przyjaźni z masami pracującymi krajów kapitalistycznych i kolonialnych, walczącymi o sprawę pokoju, demokracji i socjalizmu.

DRODZY TOWARZYSZE, PRZYJACIELE!

W tych ciężkich dniach wszyscy widzimy szczególnie dobrze i stale odczuwamy, jak potężną, niewzruszoną i wierną ostoją narodu radzieckiego jest nasza partia komunistyczna, jej żelazna jedność, jej nierozerwalna więź z masami pracującymi. Nasza partia w myśl nakazów Wielkiego Stalina, wskazuje nam jasny kierunek dalszej walki o wielką sprawę zbudowania komunizmu w naszym kraju. Powinniśmy jeszcze bardziej, jeszcze silniej zespolić się wokół Komitetu Centralnego naszej partii, wokół rządu radzieckiego.

Nieśmiertelne imię Stalina żyć będzie zawsze w naszych sercach, w sercach narodu radzieckiego i całej postępowej ludzkości. Sława Jego wielkich czynów dla dobra i szczęścia naszego narodu i mas pracujących całego świata żyć będzie wiecznie!

Niech żyje wielka zwycięska nauka Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina!

Niech żyje nasza potężna ojczyzna socjalistyczna, nasz bohaterski naród radziecki!

Niech żyje wielka Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego!

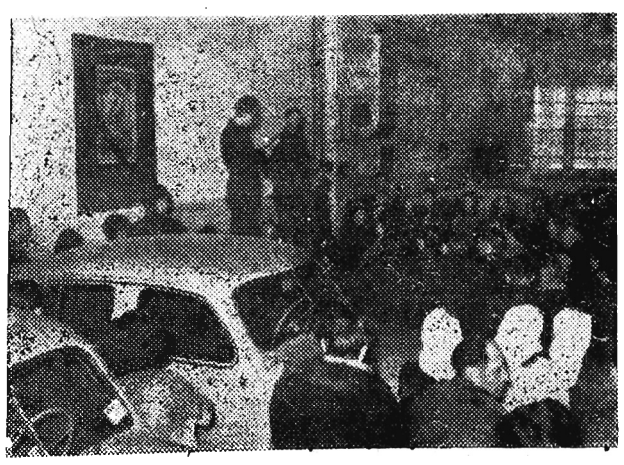

Masy pracujące Polski podejmują liczne zobowiązania produkcyjne dla uczczenia pamięci J. W. Stalina.

W dniu 7. III. 53 r. w hali nr 1 FSO na Żeraniu odbyła się masówka, na której przedstawiciele załogi zgłosili szereg cennych zobowiązań.

Na zdjęciu. Wielowarsztatowiec ZMP-owiec Tadeusz Stawiński zgłasza zobowiązania w imieniu załogi wydziału spawalniczo- montażowego.

CAF — fot. Z. Wdowiński

Wieczna chwała naszemu ukochanemu, drogiemu Wodzowi i Nauczycielowi Wielkiemu Stalinowi

Przemówienie Ł. P. Berii na wiecu żałobnym w Moskwie

(Ciąg dalszy ze str. 2)

publiką Ludową, ze wszystkimi krajami demokracji ludowej i z Niemiecką Republiką Demokratyczną. Nasi bracia i przyjaciele za granicą mogą być przekonani, że partia komunistyczna i narody Związku Radzieckiego wierne sztandarowi proletariackiego internacjonalizmu, sztandarowi Lenina — Stalina, będą nadal umacniać i rozwijać więzy przyjaźni z masami pracującymi krajów kapitalistycznych i kolonialnych, walczącymi o sprawę pokoju, demokracji i socjalizmu.

Głębokie uczucie przyjaźni łączy nasz naród z bohaterskim narodem koreańskim walczącym o swą niezawisłość.

Nasi wielcy Wodzowie, Lenin i Stalin, uczyli nas, byśmy nieustannie podnosili i zaostrzali czujność partii i narodu wobec knowań i intryg wrogów państwa radzieckiego.

Obecnie musimy jeszcze bardziej wzmóc naszą czujność.

Niechaj nikt nie sądzi, że wrogowie państwa radzieckiego potrafią nas zaskoczyć.

Nasze waleczne siły zbrojne wyposażone są we wszystkie rodzaje nowoczesnego uzbrojenia dla obrony Ojczyzny radzieckiej. Nasi żołnierze i marynarze, oficerowie i generałowie, wzbogaceni doświadczeniem Wielkiej Wojny Narodowej, potrafią należycie przyjąć każdego agresora, który ośmieli się napaść na nasz kraj.

Siła i niezłomna moc naszego państwa polega nie tylko na tym, że ma on zahartowaną w bojach, okrytą chwałą Armię.

Potęga państwa radzieckiego tkwi w jedności narodu radzieckiego, w jego zaufaniu do partii komunistycznej — czołowej siły społeczeństwa radzieckiego, w zaufaniu narodu do swego rządu radzieckiego. Partia komunistyczna i Rząd Radziecki wysoko cenią to zaufanie narodu.

Naród radziecki z jednomyślną aprobatą przyjął uchwałę Komitetu Centralnego naszej Partii, Rady Ministrów i Prezydium Rady Najwyższej ZSRR w sprawie przeprowadzenia niezwykle ważnych zarządzeń zmierzających do zapewnienia nieprzerwanego i właściwego kierownictwa całym życiem kraju.

Jedną z tych ważnych uchwał jest powołanie na stanowisko przewodniczącego Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich utalentowanego ucznia Lenina i wiernego współbojownika Stalina — Georgija Maksymilianowicza Malenkowa.

Uchwały powzięte przez najwyższe organy partyjne i państwowe naszego kraju były wymownym wyrazem całkowitej jedności i zwartości w kierownictwie partii i państwa.

Ta jedność i zwartość w kierownictwie kraju jest rękojmią pomyślnego wcielenia w życie polityki wewnętrznej i zagranicznej, wykutej w ciągu lat przez naszą partię i rząd pod przewodem Lenina i Stalina.

Stalin, tak samo jak Lenin, pozostawił naszej partii i krajowi wielką spuściznę, której strzec należy jak źrenicy oka i nieustannie pomnażać.

Wielki Stalin wychował i skupił wokół siebie zespół wypróbowanych w bojach przywódców, którzy opanowali leninowsko - stalinowską sztukę kierownictwa, na ich to barki spadła historyczna odpowiedzialność za doprowadzenie do zwycięskiego końca wielkiego dzieła, zapoczątkowanego przez Lenina i kontynuowanego pomyślnie przez Stalina.

Narody naszego kraju mogą być pewne, że partia komunistyczna i Rząd Związku Radzieckiego nie będą szczędziły sił i życia, ażeby utrzymać żelazną jedność szeregów partii i jej kierownictwa, umacniać niewzruszoną przyjaźń narodów Związku Radzieckiego, umacniać potęgę państwa radzieckiego, dochować niezmiennie wierności ideom marksizmu — leninizmu i, w myśl nakazów Lenina i Stalina, doprowadzić kraj socjalizmu do komunizmu.

Wieczna chwała naszemu ukochanemu, drogiemu Wodzowi i Nauczycielowi — Wielkiemu Stalinowi!

Lud stolicy w manifestacyjnym pochodzie składa hołd pamięci Wielkiego Stalina

WARSZAWA. (PAP). W dniu żałoby narodowej 9 marca br. potężna 350-tysięczna rzesza ludności stolicy w manifestacyjnym pochodzie złożyła hołd pamięci Wielkiego Stalina. Pochód przeciągnął przed umieszczonym na wysokim postumencie popiersiem wyzwoliciela Polski, chorążego pokoju i wolności narodów — budowniczego komunizmu w ZSRR, Wodza i Nauczyciela mas pracujących całego świata. Popiersie Józefa Stalina przybrane kirem, tonące w powodzi czerwonych kwiatów jaśnieje bielą na tle czerwieni trybuny umieszczonej przed gmachem Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

Na trybunie zajęli miejsca członkowie Biura Politycznego KC PZPR, członkowie Rady Państwa i rządu, członkowie najwyższych władz stronnictw politycznych, przedstawiciele Wojska Polskiego związków zawodowych i organizacji społecznych.

Na trybunie obecny był ambasador ZSRR A. A. Sobolew w otoczeniu członków ambasady.

Obecni byli również przedstawiciele dyplomatyczni państw obozu pokoju.

Kilka minut po godzinie 16 czoło pochodu ustawia się przed trybuną. Zapada cisza. Orkiestra gra „Międzynarodówkę", którą podchwytują tłumy.

Przemawia wiceprezes Rady Ministrów, członek Biura Politycznego KC PZPR — Józef Cyrankiewicz. Następnie przemawia członek Biura Politycznego KC PZPR minister kontroli państwowej Franciszek Jóźwiak — Witold.

Podczas przemówień panuje głęboka skupiona cisza. Ludzie, którym żadne imię nie jest tak bliskie, jak imię Stalina, są głęboko wzruszeni.

Rozpoczyna się wielki pochód ludu stolicy. Idą poczty sztandarowe. Spowita czernią żałoby flaga narodowa obok niej sztandar Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, sztandary stronnictw politycznych i organizacji społecznych.

Za sztandarami w otoku wieńców laurowych i kirów — ogromny portret Józefa Stalina. Niesie go młodzież. Nad głowami następnej zwartej grupy czerwone sztandary z wizerunkami najdroższego dla każdego człowieka pracy na całym świecie Wodza i Nauczyciela.

Dalej idą w skupionym i uroczystym milczeniu ludzie radzieccy — budowniczowie wspaniałego daru Kraju Rad — Pałacu Kultury i Nauki, tego Pałacu, który nosić będzie imię Wielkiego Stalina. Wśród nich ramię przy ramieniu idą polscy robotnicy, inżynierowie i technicy z budowy Pałacu. Nad głowami idących obok obramowanego żałobą portretu Józefa Stalina oraz portretu Włodzimierza Lenina portrety: Malenkowa, Berii, Mołotowa, Woroszyłowa, Chruszczowa, Bułganina, Kaganowicza. Jeden z niesionych transparentów głosi: „Nieśmiertelne imię Stalina żyje i żyć będzie zawsze w sercach narodu radzieckiego i całej postępowej ludzkości". Radzieccy budowniczowie Pałacu niosą wielkie tablice, na których widnieją słowa hymnu Kraju Rad.

Idzie niekończącym się potokiem lud stolicy: mężczyźni, kobiety, starcy, młodzież, ojcowie i matki z dziećmi na rękach. Obok robotnika — inżynier, żołnierz ludowego Wojska Polskiego, student uniwersytetu, dziewczęta i chłopcy w ZMP-owskich bluzach.

Nad pochodem tysiące, tysiące portretów Wielkiego Stalina i najbliższych jego współpracowników.

Idący rzucają hasła, wzywające do potęgowania siły naszej Ojczyzny, do jeszcze silniejszego skupienia się wokół Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

Zwolna zapada mrok. Wciąż płynie nowa fala ludu stolicy. Płoną zapalone pochodnie. Mrok gęstnieje.

Dobiega końca kilkugodzinny pochód ludu Warszawy, który tak jak cały naród polski, jak cała postępowa ludzkość, najgłębszą czcią i miłością otacza pamięć nieśmiertelnego Stalina.

Ostatnim akordem hołdu ludu stolicy jest potężnie rozbrzmiewająca zwycięska pieśń walczącego proletariatu — „Międzynarodówka".

J. W. Stalin wśród dzieci na lotnisku Tuszyńskim (1936 r.) Fot. — CAF

Dziełu Józefa Stalina zawdzięczamy, że naród nasz poniósł zwycięsko sztandar budowy nowego życia na drodze walki o socjalizm

Przemówienie wiceprezesa Rady Ministrów, członka Biura Politycznego KC PZPR — Józefa Cyrankiewicza

BRACIA — POLACY!

Dziś, w dniu wielkiej żałoby, gdy pełne bólu serca setek milionów ludzi na całym świecie żegnają Wielkiego Stalina — lud Warszawy, dając wyraz swoim uczuciom — manifestuje zdecydowaną wolę całego narodu polskiego, aby nieśmiertelne i fundamentalne zdobycze ludzkości i zdobycze naszego narodu, które przyniosła nam epoka stalinowska, aby dzieło Wielkiego Stalina w sercach, umysłach i czynach naszych, czynach milionów Polaków ponieść dalej drogą, którą wytyczył nam Stalin.

Jest to droga nieustępliwej walki z wrogami, droga dalszego utrwalania niepodległości, droga podnoszenia siły naszego państwa, droga podnoszenia dobrobytu i kultury najszerszych mas, droga dalszej wspólnej i solidarnej z innymi narodami walki o najświętsze wartości ludzkiego życia — o sprawiedliwość społeczną, o wyzwolenie człowieka, o wolność narodów — o socjalizm, o pokój.

Jest to droga, ku której poprzez dziesiątki lat ucisku i niewoli przebijał się w ofiarnej i krwawej walce z wyzyskiwaczami i zaborcami lud pracujący.

Jest to droga polskiej bohaterskiej klasy robotniczej, droga Proletariatczyków i męczenników Warszawskiej Cytadeli, droga, która prowadziła poprzez sanacyjne więzienia i Berezę Kartuską, droga, którą przebijali się na czele ludu pracującego przez mroki hitlerowskiej okupacji ku Polsce Ludowej Nowotko, Finder i Fornalska.

Jest to droga polskich chłopów walczących z pańszczyzną i obszarniczym uciskiem, jest to ta sama droga, którą kroczyli Kościuszko, Staszic i Ściegienny, Dembowski i Jarosław Dąbrowski.

Jest to droga, na której najbardziej pokrzywdzeni i upośledzeni, walczyli o swoje wyzwolenie, równocześnie droga najbardziej patriotycznych i najbardziej światłych umysłów naszego narodu.

Jest to droga, na której braterstwo i nierozerwalnie sprzęgły się walki polskich i rosyjskich rewolucjonistów.

Było jednak tak, jak mówił Stalin, że w tej wielowiekowej walce wyzwoleńczej „kajdany niewoli pozostawały nietknięte, albo też stare kajdany zmieniały się w nowe jednakowo ciężkie i upokarzające", dopóki wreszcie w Rosji carskiej nie udało się uciemiężonym i zgnębionym masom pracującym zrzucić z barków panowanie obszarników i kapitalistów i wprowadzić na jego miejsce panowanie robotników i chłopów.

Kierowali tą tytaniczną walką Lenin i Stalin i ich partia.

Kontynuował tę walkę i zbudował pierwsze państwo socjalizmu i obronił na czele partii przed wściekłymi falami imperialistycznej interwencji i hitlerowskiej agresji — genialny Wódz i Nauczyciel — Józef Stalin.

W ciężkich latach wojny nadzieją wszystkich narodów zduszonych jarzmem hitlerowskiej okupacji był potężny Kraj Rad. Stamtąd przyszło dla naszego narodu ocalenie, wykute ciosami zadawanymi hitlerowcom przez niezwyciężoną Armię Radziecką i Wojsko Polskie, które Towarzysz Stalin otaczał tak serdeczną opieką.

Dziełu Józefa Stalina zawdzięczamy, że ujarzmione od wieków prastare ziemie polskie, nierozerwalnie złączyły się z Ojczyzną i że naród nasz poniósł wysoko i zwycięsko sztandar budowy nowego życia na drodze walki o socjalizm.

Po raz pierwszy w historii ludzkości twórcami i bohaterami tego nowego życia są teraz — jak stale podkreślał to Józef Stalin — milionowe masy pracujące, robotnicy i chłopi.

Oto dziś bohaterzy i twórcy nowego życia — robotnicy i chłopi, inteligencja pracująca, pracujące kobiety, którym socjalizm przywrócił godność, które walczą o szczęście swych dzieci, młodzież, której socjalizm otwiera drogę w przyszłość — polskie masy pracujące za swoje przyjmują słowa wypowiedziane dziś na Placu Czerwonym przez przewodniczącego Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich towarzysza Malenkowa, który żegnając na zawsze Józefa Stalina powiedział:

„Święty nasz obowiązek polega na tym, by chronić i wzmacniać, największą zdobycz narodów — obóz pokoju, demokracji i socjalizmu, zacieśniać więzy przyjaźni i solidarności narodów krajów obozu demokratycznego".

Polskie masy pracujące oddając hołd nieśmiertelnemu budowniczemu epoki wyzwolenia człowieka ślubują:

— że strzec będą jak źrenicy oka zdobyczy ludu pracującego,

— że jeszcze bardziej umacniać będą serdeczne więzy przyjaźni i solidarności z narodami radzieckimi i z bohaterską Komunistyczną Partią Związku Radzieckiego, — że jeszcze bardziej umacniać będą solidarność z wszystkimi narodami budującymi nowe życie, z wszystkimi walczącymi o pokój, wolność i postęp ludzi na całym świecie, z wszystkimi, dla których Stalin i Jego dzieło jest uosobieniem wyzwolenia i szczęśliwego życia, dla których potężny Związek Radziecki i siła i zwartość całego obozu pokoju i postępu — jest realną gwarancją, że nieśmiertelna sprawa Stalina — jest sprawą zwycięską.

Masy pracujące Polski ślubują, że pod wodzą Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i wiernego ucznia Stalina — towarzysza Bolesława Bieruta — jeszcze twardszy będzie nasz krok ku dalszym zwycięstwom, że jeszcze żarliwsza będzie nasza codzienna praca, jeszcze mocniejsza walka o pokój, jeszcze głębsza miłość naszej Ojczyzny, jeszcze większa będzie nasza czujność wobec wrogów i jeszcze pełniejsza jedność narodu w walce o pokój i socjalizm, w walce w której natchnieniem będzie nieśmiertelne imię Wielkiego Stalina.

Nieśmiertelne imię Stalina na zawsze pozostanie symbolem wolności, sprawiedliwości i pokoju

Przemówienie członka Biura Politycznego KC PZPR ministra kontroli państwowej Franciszka Jóźwiaka-Witolda

TOWARZYSZE!
DRODZY PRZYJACIELE!

W Moskwie, na Placu Czerwonym, pochyliły się dziś kirem okryte czerwone sztandary nad trumną największego geniusza naszych czasów, człowieka najbardziej ukochanego przez wszystkich prostych ludzi na świecie — Józefa Stalina.

Pochylają się dziś czerwone, kirem okryte sztandary na całej kuli ziemskiej, oddając hołd pamięci Wodza i Nauczyciela proletariatu światowego.

Pochylają się dziś nasze okryte żałobą sztandary, oddając hołd wielkiemu wyzwolicielowi narodów, człowiekowi któremu zawdzięczamy wolność naszej Ojczyzny, zjednoczenie z macierzą prastarych ziem polskich, wyzwolenie z jarzma ucisku, niewoli i poniżenia.

Na całym świecie, wszędzie, gdzie bije serce prostego człowieka, chyla się głowy przed Tym, którego nieśmiertelne imię było, jest i na zawsze pozostanie symbolem wolności, sprawiedliwości i pokoju.

W tym dniu łączymy się w uczuciach głębokiego bólu, ale i głębokiej braterskiej solidarności z narodami Związku Radzieckiego. Ból nasz jest wspólny i wspólna jest nasza pewność, że Wielka Sprawa Stalina — sprawa komunizmu i pokoju — zwycięży.

Okryci żałobą, zwarci — ramię przy ramieniu z narodami radzieckimi — narody krajów demokracji ludowej ludzie pracy i ludzie pragnący pokoju na całym świecie — oddajemy dziś hołd Wielkiemu Wodzowi Rewolucji, budowniczemu komunizmu, chorążemu pokoju. Jednocześnie manifestujemy swą nierozerwalną więź ideową i solidarność z bohaterską Komunistyczną Partią Związku Radzieckiego, swą niezłomną wolę walki o realizację idei, którym poświęcone było wielkie, ofiarne życie Józefa Stalina.

Życie Wielkiego Stalina — to nieprzerwane pasmo bohaterskiej, pełnej poświęceń, ofiarnej walki o wyzwolenie człowieka, o obalenie przemocy i wyzysku, to wielki wkład w rozwinięcie idei marksizmu-leninizmu.

Wielkie imię Stalina łączy się nierozerwalnie z walką o sprawę proletariatu, z walką o wolność i sprawiedliwość społeczną z walką o socjalizm i pokój.

Trudno pogodzić się z myślą że przestało bić wielkie, gorące serce człowieka, którego imię stało się symbolem szczęścia, wolności, pokoju.

Nieśmiertelne imię Stalina jest szczególnie drogie narodowi polskiemu. Nie ma takiego zakątka ziemi polskiej, nie ma takiego miasta, nie ma takiej fabryki, huty czy kopalni, która by nie odczuła serdecznej troski wielkiego serca Stalina, wielkiej pomocy naszych braci radzieckich. Nie ma takiej dziedziny życia narodu polskiego, nie ma takiego odcinka pracy i walki naszej partii, gdzie by nie były nam pomocne nauki Stalina, rady Stalina, ciepłe i serdeczne słowo Stalina.

Przestało bić serce wielkiego geniusza Stalina — ale jednym, silnym i potężnym rytmem bije dziś serca milionów prostych ludzi na całym świecie, którzy pochylając swe sztandary ślubują niezłomnie walczyć o zwycięstwo nieśmiertelnej Sprawy Stalina.

Przestały patrzeć czujne orle oczy Stalina — ale orli i ostry jest wzrok wielkiej partii Lenina-Stalina — Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. Mocniej zacisnęły się ręce wypróbowanego kierownictwa Komitetu Centralnego KPZR i rządu radzieckiego. Mocniej zacisnęły się pięści proletariatu całego świata, mocniej zwarły się wokół sztandaru Stalina narody budujące socjalizm.

Grubo się mylą piraci z Wall Street jeśli przypuszczają, że śmierć Stalina zmniejszy naszą gotowość bojową, naszą czujność, naszą braterską, nierozerwalną jedność.

Stalin nie żyje, ale żyje, walczy i zwyciężać będzie w tej walce wielka partia Lenina — Stalina. Dwaj najwięksi geniusze naszej epoki Lenin i Stalin wypiastowali potężną, silną i zwartą jak monolit, zahartowaną jak stal partię — nauczycielkę i przewodniczkę wszystkich komunistycznych i robotniczych partii. Siła wielkiej Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego jest niezwyciężona jak nieśmiertelne są idee wodzów rewolucji proletariackich Lenina — Stalina.

Nieśmiertelne nauki Stalina, nieśmiertelna siła jego idei owładnęła milionami ludzi i stała się potężną materialną siłą, zdolną zwycięsko kontynuować jego wielkie dzieło aż do pełnego zwycięstwa wszystkich ludzi pracy.

Gangsterzy amerykańscy niezdolni są nawet zrozumieć w czym tkwi potęga i nieśmiertelność Stalina — cóż bowiem mogą wiedzieć o nieśmiertelności ci, którzy za życia są już trupami, rozkłada się bowiem i gnije ustrój, któremu służą, umierający jest system, który usiłują uratować od zagłady.

System kapitalistyczny gnije i rozkłada się, ale tym niebezpieczniejsze, tym bardziej groźne i trujące są jego wyziewy, tym bardziej zwyrodniałych i zbrodniczych metod chwyta się kapitalizm w walce przeciwko krajom socjalizmu i pokoju. Oto dlaczego trzeba, towarzysze, wzmóc czujność.

Stalin, geniusz ludzkości, uczył nas, abyśmy byli czujni, abyśmy nigdy nie poddawali się nastrojom samouspokojenia, abyśmy bezlitośnie zwalczali brak czujności — gapiostwo.

Zewrzemy jeszcze mocniej nasze szeregi.

Zaostrzymy naszą czujność wobec nikczemnych zakusów amerykańskich podżegaczy wojennych, wzmacniać będziemy siłę i gotowość bojową naszego ludowego wojska. Podnosić będziemy obronność naszej ukochanej Ojczyzny. Demaskować i unieszkodliwiać będziemy wrogów i dywersantów, szpiegów i sabotażystów.

Skupieni wokół naszej partii i naszego Komitetu Centralnego, wokół towarzysza Bieruta, biorąc wzór z wielkiej Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego — będziemy nieustannie pogłębiać i rozszerzać naszą więź z wielomilionowymi masami bezpartyjnych. Kierując narodem uczac masy pracujące — będziemy się uczyli od mas, będziemy pilnie przysłuchiwać się głosowi mas — pomni nauk Stalina, że autorytet i siła partii opiera się na zaufaniu klasy robotniczej, na poparciu partii przez masy bezpartyjne.

TOWARZYSZE!

Skupieni wokół naszej partii, wokół rządu ludowego, wokół wiernego ucznia Stalina — towarzysza Bolesława Bieruta, my członkowie Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i każdy, komu droga jest sprawa budownictwa socjalizmu i walki o pokój — ślubujemy, że na wieczne czasy zachowamy w pamięci Nieśmiertelnego Stalina. Wiecznie żywa i głęboka będzie nasza miłość do wielkiego przyjaciela narodu polskiego.

Z Jego genialnych dzieł czerpać będziemy wiedzę i natchnienie w naszej codziennej pracy i walce.

Umacniać i pogłębiać będziemy braterską, wieczystą przyjaźń narodu polskiego z narodami Związku Radzieckiego.

Uczyć się będziemy czujności i hartu od wielkiej Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. Jeszcze silniej kochać będziemy naszą sprawę, jeszcze mocniej nienawidzieć będziemy naszych wrogów.

Wszystkie swe siły, wszystkie swe zdolności, wszystkie swe myśli i uczucia poświęcimy walce o całkowite zwycięstwo wielkich idei Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina.

Sprawa Stalina jest nieśmiertelna

Sprawa Stalina zwycięży.

Druk Rzesz. Zakł. Graficzne
S-4-10101

JÓZEF STALIN

W roku 1879 w gruzińskim mieście Gori, w rodzinie robotnika i córki pańszczyźnianego chłopa, urodził się Józef Wissarionowicz Dżugaszwili — Stalin. W wieku lat 15-tu jest już rewolucjonistą. W r. 1898 wstępuje do pierwszej gruzińskiej organizacji socjaldemokratycznej i wkrótce staje na jej czele. „Nie każdemu — mówił w 1924 roku — jest dane znieść trudy i burze, związane z przynależnością do takiej partii. Synowie klasy robotniczej, synowie niedoli i walki, synowie niesłychanych cierpień i bohaterskich wysiłków — oto kto przede wszystkim, powinien być członkiem takiej partii". W życiu Stalina rozpoczyna się pasmo takich właśnie bohaterskich wysiłków — niekończący się łańcuch tułaczek po więzieniach, na etapach i zesłaniach, ukrywania się i ucieczek połączonych z niebezpieczeństwem dla życia. W okresie od 1902 do 1913 r. był siedem razy aresztowany, pięć razy uciekał z więzienia, aby wrócić do szeregów czynnej walki. W tych ciężkich próbach pomaga mu wytrwać, mobilizuje do bohaterskich wysiłków niezłomna, na naukowych podstawach oparta wiara w zwycięstwo potężniejącej klasy robotniczej, przekonanie o nieuniknionej klęsce kapitalizmu skazanego przez historię na zagładę.

Już w początkach działalności rewolucyjnej po przeczytaniu kolportowanej nielegalnie pracy Tulina (pseudonim Lenina) Stalin postanowił: „Muszę go poznać". W Leninie dojrzał geniusza rewolucyjnego, wodza prawdziwej marksistowskiej partii rewolucyjnej, kierownika wyższego typu. Odtąd aż do śmierci Lenina trwa wielka twórcza przyjaźń dwóch genialnych wodzów nowej epoki, współtwórców partii bolszewickiej i państwa radzieckiego, organizatorów zwycięstw Wielkiej Rewolucji Październikowej.

Stalin bronił czystości idei leninowskiej, gromił wrogów Lenina i leninizmu — mieńszewików. Na VI Zjeździe Partii, walcząc przeciw trockistom i bucharinowcom w obronie leninowskiego kursu na rewolucję socjalistyczną i nawiązując do leninowskiej teorii możliwości zwycięstwa socjalizmu w jednym kraju, wyrzekł wieszcze słowa: „Nie jest wykluczona możliwość, że właśnie Rosja będzie krajem torującym drogę do socjalizmu...". Historia potwierdziła słuszność tych przewidywań. Rosyjska klasa robotnicza utorowała ludzkości drogę do socjalizmu.

W październiku 1917 r. Stalin u boku Lenina staje na czele rewolucji. Stojąc na czele Ośrodka Partyjnego kieruje w praktyce całym powstaniem. Podpisy Lenina i Stalina figurują łącznie pod pierwszymi dekretami rewolucji — o pokoju, o nacjonalizacji ziemi, środków i narzędzi produkcji, pod historyczną deklaracją — Deklaracją Praw Narodów Rosji — proklamującą zniesienie ucisku narodowego, równouprawnienie i przyjaźń między narodami.

Kiedy obalone klasy, zdradzając własną ojczyznę skumały się z międzynarodowym kapitałem, kiedy na młodą Republikę Radziecką runęły zbrojne hordy 14 państw imperialistycznych, Stalin u boku Lenina kieruje obroną kraju, staje się organizatorem najważniejszych zwycięstw Armii Czerwonej, słynnej obrony Carycyna, obrony Piotrogrodu. Już wówczas zabłysnął olśniewającym światłem geniusz strategiczny Stalina, jego wspaniała umiejętność wytyczania kierunku głównego uderzenia armii, wszechstronnego uwzględnienia wszystkich czynników zwycięstwa.

W roku 1922, na wniosek Lenina, Stalin obrany zostaje sekretarzem generalnym Komitetu Centralnego Partii. Odtąd przez przeszło trzydzieści lat wychowywał partię bolszewicką i wychował ją na najsilniejszą i najbardziej zahartowaną partię robotniczą na świecie.

Nad mogiłą Lenina złożył w imieniu tej partii uroczystą przysięgę: strzec jak oka w głowie jedności partii, i zwartości jej szeregów, rękojmi zwycięstw klasy robotniczej. W zaciętej walce z oportunistami wszelkiej maści, z trockistami, bucharinowcami i innymi zdrajcami klasy robotniczej Stalin zespolił partię pod zwycięskim sztandarem leninizmu. Jako wódz partii i narodu Stalin wyostrzał oręż świadomości członków partii, uczył czujności wobec wroga klasowego, podkreślał, że jednym z zasadniczych warunków wykonania zadań partyjnych jest jak najściślejsza więź z masami, przysłuchiwanie się głosowi mas. Podkreślał również ogromne znaczenie krytyki i samokrytyki jako rękojmi postępu — w pracy partyjnej i państwowej.

Nad mogiłą Lenina Stalin ślubował uroczyście wzmacniać potęgę Związku Radzieckiego. Jako współtwórca i kierownik wielonarodowego państwa socjalistycznego wcielił w życie te słowa leninowskiego testamentu. Rozwijając leninowską teorię o możliwości zbudowania socjalizmu w ZSRR Stalin obronił ją przed zamachami ze strony trockistów i bucharinowców. Teoria przepoiła masy, znalazła ucieleśnienie w gigantycznych budowach stalinowskich pięciolatek, w kołchozach i sowchozach, które przeobraziły oblicze kraju radzieckiego. Na XIV Zjeździe Partii, Stalin wytyczył linię partii — uprzemysłowienie kraju i zbudowanie socjalizmu, rzucając hasło: przekształcić kraj z rolniczego w przemysłowy. Na XV Zjeździe Stalin — twórca ustroju kołchozowego — przedstawił partii wszechstronnie przez siebie opracowaną teorię kolektywizacji i następnie kierował jej realizacją. W Związku Radzieckim zlikwidowana została klasa kapitalistyczna również i na wsi.

Na gruncie likwidacji wyzysku i na gruncie umocnienia ustroju kołchozowego wyrosła niespotykana dotąd w dziejach moralno - polityczna jedność społeczeństwa radzieckiego, która jest jedną z sił napędowych jego rozwoju, jednym ze źródeł jego potęgi. Dzięki uprzemysłowieniu kraju i kolektywizacji rolnictwa naród radziecki przezwyciężył wielowiekowe zacofanie Rosji carskiej, przeobraził kraj w potężne mocarstwo socjalistyczne. Historyczne zwycięstwo socjalizmu w ZSRR, wspaniałe zdobycze i prawa mas pracujących zostały utrwalone w nowej Konstytucji opracowanej przez Stalina i na cześć jej twórcy nazwanej — Stalinowską.

Związek Radziecki wkroczył w nowy okres rozwoju, w okres zakończenia budownictwa socjalistycznego i stopniowego przechodzenia do komunizmu. Na XVIII Zjeździe Partii, rozwijając teorię marksistowsko-leninowską, Stalin sformułował tezę o możliwości zbudowania komunizmu w ZSRR, nawet w wypadku utrzymania się otoczenia kapitalistycznego.

Wódz narodów otworzył przed partią i narodem szerokie perspektywy walki o komunizm, walki, którą obecnie zwycięsko toczy naród radziecki.

Zdradziecki najazd hitlerowskich faszystów przerwał pokojową pracę ludzi radzieckich przy budowie podstaw komunizmu. Dla państwa radzieckiego, dla narodu i partii była to surowa próba sił. Radziecki ustrój socjalistyczny z honorem wytrzymał tę próbę. W wojnie z najeźdźcą zajaśniał niezwykłym blaskiem patriotyzm wolnego narodu socjalistycznego, bohaterstwo wychowanych przez partię i przez Stalina ludzi radzieckich, kunszt bojowy stalinowskich dowódców, genialna stalinowska strategia i taktyka. Pod wodzą Stalina Armia Radziecka okrążyła i rozbiła ogromne siły wroga pod Stalingradem, wyparła go z granic ZSRR, a następnie wyzwoliła narody Europy z jarzma hitleryzmu, uratowała ludzkość i cywilizację. W ciężkich chwilach zmagań z najeźdźcą cały naród radziecki zespolił swe szeregi wokół partii i Stalina. Uczucia narodu zobrazował poeta radziecki, Michał Isakowski w słowach:

Dzięki Ci za to, żeś krzepił
w nas ducha
w latach prób ciężkich, w
każdej trudnej dobie,
Stalinie! Każdy z nas tak
Tobie ufał,
jak nie zaufałby samemu
sobie.

Określając cechy, jakimi odznaczać się winien wódz rewolucji proletariackiej i partii komunistycznej Stalin pisał: „By móc utrzymać się na stanowisku wodza rewolucji proletariackiej i partii proletariackiej, trzeba bezwzględnie łączyć w sobie teoretyczną siłę z praktyczno - organizacyjnym doświadczeniem ruchu proletariackiego". Takim właśnie wodzem był Stalin, którego dzieła teoretyczne wniosły olbrzymi wkład do skarbnicy nauki leninowskiej, rozwijając wszystkie jej dziedziny: materializm filozoficzny, ekonomię polityczną, naukę o państwie.

Do ostatniej chwili życia pracował Jego genialny umysł. Jego praca „Marksizm a zagadnienia językoznawstwa" stworzyła podstawy marksistowskiej nauki o języku oraz w szeregu genialnych tez rozwinęła twórczo zagadnienia materializmu dialektycznego i historycznego. Zaledwie kilka miesięcy przed śmiercią ukazały się „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR", w których Stalin rozwinął szereg podstawowych zagadnień z dziedziny produkcji i podziału dóbr w społeczeństwie socjalistycznym oraz wskazał podstawowe warunki przejścia od socjalizmu do komunizmu, sformułował podstawowe prawo ekonomiczne socjalizmu oraz współczesnego kapitalizmu. Dzieła Stalina są wspaniałym orężem klasy robotniczej w walce o lepsze jutro ludzkości, o socjalizm, o pokój.

Pokój. Słowo, które w sercu narodów łączy się nierozerwalnie z imieniem Stalina, bo Stalin to symbol pokojowej twórczej pracy narodów. Symbol walki przeciwko siłom ucisku, zniszczenia i wojny. To symbol bohaterstwa klasy robotniczej i jej partii, a więc jedynych sił, które obecnie stoją na straży interesów narodów. Dlatego idee Stalina są sztandarem walczącej, postępowej ludzkości.

Z imieniem Jego na ustach miliony ludzi radzieckich budują świetlany gmach komunizmu. Z imieniem Jego na ustach miliony ludzi w krajach kapitalistycznych walczą przeciwko siłom wyzysku i przemocy.

Stalin żyje w sercu każdego Polaka. Jego imię rozbrzmiewa na wielkich budowlach socjalizmu. Stalin jest nam szczególnie drogi i bliski: jako Wódz narodu budującego komunizm, jako największy po Leninie Wódz Rewolucji Październikowej, która dwukrotnie przyniosła nam niepodległość, jako nasz drogi Nauczyciel, którego wskazania są nam drogowskazem w realizacji socjalizmu w naszym kraju.

*

W jednym ze swych artykułów Ilja Erenburg kreśli obraz: „Na morzu podczas niepewnej pogody stoi u steru kapitan. Ludzie pracują lub odpoczywają, spoglądają na gwiazdy lub czytają książkę. A na wichurze, wpatrując się w ciemną noc stoi kapitan. Wielka jest jego odpowiedzialność, wielkie jest jego bohaterstwo... Wiele wichrów jest na świecie. Ludzie pracują, sadzą jabłonie, troszczą się o dzieci, czytają wiersze lub śpią w spokoju, a On stoi u steru".

Wielki sternik, odchodząc, pozostawił nam stworzony przez siebie niezawodny kompas żywego ruchu milionów: nieśmiertelne nauki, torujące całej ludzkości drogę do szczęścia, do pokoju i socjalizmu.

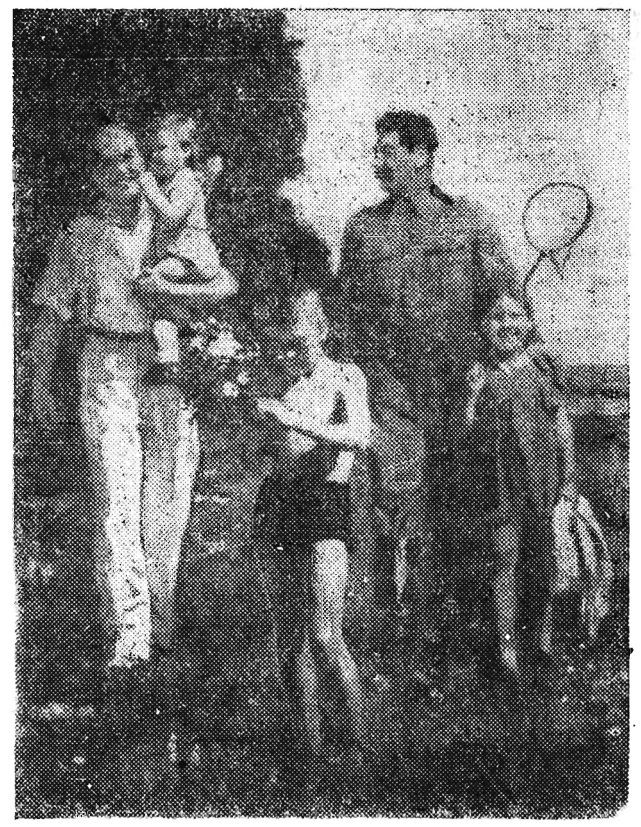

J. W. STALIN WRAZ Z W. MOŁOTOWEM NA SPACERZE Z DZIECMI (OBRAZ JEFIMOWA)
Fot. — CAF

Michał Isakowski

Pieśń o Stalinie

Szumią stepy urodzajne
potężne falują rzeki,
Jasne zorze błogo lawią
naszej szczęśliwej dziedzinie...
Zaśpiewajmy, towarzysze,
pieśń o największym człowieku,
o najbliższym o najdroższym,
o naszym Wielkim Stalinie.

By nam zyskać los szczęśliwy,
On przez burze i przeszkody
szedł, wspaniały wznosząc sztandar,
ponad ziemią bezgraniczną,
budził pola i warsztaty...
I w bój śpieszyły narody
na wezwanie swego wodza,
w bój zwycięski, heroiczny.

Z Jego jasnych, czystych oczu —
jak wodę ze studni świeżą —
moc czerpaliśmy i męstwo
do walki w ciężkiej godzinie...
Zaśpiewajmy, towarzysze,
pieśń o największym żołnierzu,
o dowódcy nieulękłym,
o naszym dzielnym Stalinie.

Siwą noc podbiegunową
On rozgrzał oddechem swoim,
porozsnuwał strome góry,
pośród chmur przerzucił drogi.
Na Jego słowo na piaskach
ożywcze wytrysły zdroje,
szumiące sady pokryły
sypkie gorące rozłogi.

On granice nasze zakuł
w pancerz obronnej potęgi,
zamknął je wspaniałych zwycięstw
kluczami z niezłomnej stali,
On w Radzieckim Wielkim Związku
tę złotą odnalazł księgę,
której ludzie przez lat tysiąc
przed nim na próżno szukali.

On nam siłę dał i młodość
i sławę po wieczne wieki,
On wiosenne jasne zorze
w naszej zapalił krainie.
Zaśpiewajmy, towarzysze,
pieśń o najbliższym człowieku,
o słońcu, o prawdzie ludów,
śpiewajmy pieśń o Stalinie.

Tłum. Gabriel Karski

Do ambasady ZSRR w Warszawie przybywają liczne delegacje społeczeństwa polskiego, aby na ręce ambasadora ZSRR w Polsce A. Sobolewa złożyć wyrazy najgłębszego i serdecznego współczucia z powodu zgonu J. W. Stalina
CAF fot. Baranowski

Na wieść o zgonie Wielkiego Wodza i Nauczyciela J. Stalina

Mocniej zwierają się szeregi mas pracujących w czynie produkcyjnym

W dniu, gdy prasa i radio podały, iż przestało bić serce Wielkiego Stalina, ludzie pracy miast i setek wsi woj. rzeszowskiego składają hołd Nieśmiertelnemu Wodzowi ludu pracującego całego świata i jeszcze mocniej zwierają swe szeregi wokół Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i jej przewodniczącego Bolesława Bieruta — wiernego ucznia Józefa Stalina. Równocześnie masy pracujące woj. rzeszowskiego podejmują liczne zobowiązania produkcyjne. Zobowiązania te mają na celu przyspieszenie realizacji naszych planów gospodarczych, umocnienie sił i zabezpieczenie niepodległości narodu polskiego w walce o pokój i socjalizm.

Tysiące chłopów spółdzielców i chłopów gospodarujących indywidualnie, robotnicy PGR i załogi POM zbierali się w świetlicach spółdzielczych i gromadzkich na terenie całego naszego województwa, by złożyć hołd Nieśmiertelnemu Wodzowi ludu pracującego całego świata — Józefowi Stalinowi.

Z wyrazem głębokiego bólu chłopi Leżakowa i Adamówki, Cieszocina Wielkiego i Mokiny, Młynowa, Sieniawy i Wiązownicy patrzyli na spowite kirem portrety Stalina, z przejęciem i wzruszeniem słuchali urywanych bólem głosów tych, którzy zapoznawali ich z odezwą Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, Prezydium Rady Najwyższej Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, z odezwą Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, Rady Ministrów Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, Rady Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, oraz z rozkazem Marszałka Polski Konstantego Rokossowskiego.

Wiele chłopek przerywało jednominutową ciszę żałobnych zebrań szlochem. Tutaj dopiero, na żałobnych zebraniach docierał do świadomości niektórych chłopów fakt, że on zawsze odszedł od nich Człowiek, którego kochali jak Ojca, któremu tak wiele zawdzięczają. Tutaj uświadomili sobie wielkość straty jaką ponieśli i tu właśnie postanowili sobie już zawsze kroczyć drogą wytkniętą przez swojego Nauczyciela — Wielkiego Stalina.

Chłopi np. z Wiązownicy zobowiązali się założyć w jak najbliższym czasie spółdzielnię produkcyjną w Cytuli, by w tych bolesnych dla nich dniach jeszcze aktywniej realizować nauki Stalina. Chłopi z Cieszocina Wielkiego zobowiązali się zwiększyć wydajność z ha przez zastosowanie rzędowego siewu oraz zakończyć wiosenną akcję siewną na sześć dni przed terminem.

POM-owcy z Radymna szerzyć będą ideę spółdzielczości wśród chłopów. Oto co mówi starszy mechanik POM-u Radymno Jan Dubas. — Wiadomość o śmierci Wielkiego Wodza i Nauczyciela narodów wstrząsnęła mną do głębi. Trudno było mi w pierwszej chwili uświadomić sobie, że ta tragiczna wieść jest prawdziwa. My — Polacy szczególnie głęboko odczuliśmy śmierć Tego, któremu zawdzięczamy wyzwolenie narodowe i społeczne. Składając hołd pamięci wielkiego przyjaciela Polski Józefa Stalina, jednocześnie przyrzekamy jeszcze lepiej i ofiarniej pracować niż dotychczas. Naszym zadaniem jest kierując się wskazaniami Stalina jak najszybciej zbudować w naszym kraju socjalizm. Jako pracownik POM-u będę się starał wraz ze swymi towarzyszami pracy szerzyć ideę spółdzielczości produkcyjnej, aby przyspieszyć zbudowanie szczęśliwej socjalistycznej wsi polskiej. Naszą pracą najlepiej uczcimy pamięć Towarzysza Stalina.

Na licznych masówkach robotniczych i zebraniach gromadzkich dziesiątki tysięcy ludzi pracy woj. rzeszowskiego czcząc pamięć Generalissimusa Józefa Stalina i dając wyraz swej głębokiej miłości do ZSRR i gotowości do zwycięskiej walki o pokój, podejmują samorzutnie liczne zobowiązania produkcyjne.

Cenne zobowiązania podjęła m. in. załoga Sanockiego Kopalnictwa Naftowego. I tak III Zespół zobowiązał się wykonać w marcu w 102 procentach plan wydobycia gazoliny, a załoga likwidacji odwiertów wyciągnąć tysiąc metrów rur wiertniczych.

Liczne brygady Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego w Rzeszowie postanowiły przyspieszyć wykonanie planów produkcyjnych. I tak brygada im. Hanki Sawickiej z Harmatą i Wiśniewskim na czele zwiększą produkcję o 5 procent, a plan marcowy wykonają na 5 dni przed terminem. Zobowiązania podjęli też frezerzy, którzy wykonają o 2 dni wcześniej plan produkcji detali.

Najlepsi wstępują w szeregi Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Głęboko zapadły w serca robotników, chłopów i inteligencji pracującej woj. rzeszowskiego słowa odezwy Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, Rady Ministrów i Rady Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — skierowane do całego narodu polskiego w dniach wielkiej żałoby po śmierci Józefa Stalina. Najlepsi z nich, ci, którzy ofiarną pracą nieraz dokumentowali swoje przywiązanie do władzy ludowej, do partii klasy robotniczej, postanawiają związać swoje życie z partią, by pod jej kierownictwem i w jej szeregach wcielać w życie wskazania Wielkiego Stalina.

W ciągu ostatnich kilku dni 133 przodujących zetempowców województwa rzeszowskiego, złożyło prośby o przyjęcie na kandydatów partii. W Stalowej Woli zgłosiło się 79 kandydatów, Krośnie 13, „Sanowagu" 10, WSK Mielec 10, Gliniku Mariam polskim 7.

W Rzeszowskiej Fabryce Rowerów i Wózków prośbę o przyjęcie do partii złożyła wyróżniająca się w pracy zawodowej i społecznej, przewodnicząca rady kobiecej Janina Szarek. „Pragnę nie tylko stanąć w zwartych szeregach naszego narodu wokół partii, ale w samych szeregach partii jako jej oddany żołnierz na froncie pracy, na froncie walki o pokój" — powiedziała Janina Szarek. Razem z nią wyraziły chęć wstąpienia do partii: przodownica pracy obsługująca 3 automaty Leontyna Szałwa, Kazimierz Helwin, Wojciech Szcześcikiewicz i Krystyna Pioszień.

W Przemyślu przewodnicząca koła ZMP „Czerwonej Zorzy" Franciszka Smakówna a wraz z nią Teresa Sabik i Stanisław Woźniczek złożyli prośby do organizacji partyjnej przy swoim zakładzie pracy.

Na ręce sekretarza Podstawowej Organizacji Partyjnej w rzeszowskiej rolewni piwa robotnicy Bronisław Silż i Franciszek Fuksa złożyli również swoje podania.

Bronisław Silż składając podanie oświadczył: „Kiedy cały naród polski skupia się jeszcze bardziej wokół PZPR i jej przewodniczącego Bolesława Bieruta, pragnę zadokumentować swą największą więź z naszą ukochaną partią. Ona prowadzi nas według wskazań i nauk Wielkiego Stalina do najpiękniejszej przyszłości — do socjalizmu".

Składający podania o przyjęcie na kandydatów PZPR podejmują również liczne zobowiązania produkcyjne.

Z Jego imieniem zwyciężymy

Zdawaliśmy sobie sprawę z tego, jak ciężka była choroba Towarzysza Stalina. Ale w tych dniach pełnych niepokoju i obawy o życie ukochanego przez nas wszystkich Wodza wierzyliśmy, że wróci On do zdrowia, bo tego pragnęliśmy gorąco. I dlatego tym trudniej było pogodzić się nam z faktem Jego śmierci, tym trudniej nam wyrazić ból, jaki wypełnia serce każdego z nas Polaków, nienawidzących tak jak i On ucisku, wyzysku i wojny.

Uczyliśmy się na Jego słowach. W latach najcięższej, najtrudniejszej walki w konspiracji w okresie międzywojennym, z Jego artykułów i dzieł otrzymywanych przedtem drogą nielegalną, czerpaliśmy siłę i wiarę w zwycięstwo socjalizmu, w zwycięstwo polskiej klasy robotniczej. Towarzysz Stalin odszedł, ale nieśmiertelne są Jego wskazania. Śmierć Jego dotknęła nas głęboko, ale nie wolno poddawać się rozpaczy. Nas członków partii nie może załamać nawet ta największa bolesna strata. Zahartowani, skupimy się jeszcze mocniej wokół naszej partii. Zostały nam Jego wspaniałe wiekopomne nauki, które będziemy wcielać w życie. O tym pamiętamy realizując budownictwo socjalizmu. Będziemy walczyć tak, jak On nas tego uczył i z Jego imieniem zwyciężymy!

JAN HUCZKO
przewodniczący ORZZ
w Rzeszowie

Społeczeństwo Rzeszowa oddało hołd Wielkiemu Stalinowi

Mroźny ranek. Rzeszów 9 marca 1953 roku. W mieście duży ruch. Robotnicy śpieszą do fabryk, młodzież do szkół, lekarze, inżynierowie i urzędnicy do swoich biur. Nad miastem nie unosi się jednak gwar głosów. Od kilku już dni Rzeszów pogrążony jest w żałobnym nastroju. Zwisała z budynków biało-czerwone flagi przewiązane czarnymi szarfami. W oknach wszystkich sklepów portrety Towarzysza Stalina, przepasane kirem. Wszyscy mówią o jednym, o tym, że za niespełna trzy godziny z Sali Kolumnowej Domu Związków w Moskwie wyruszy kondukt pogrzebowy, że o godzinie 10 czasu polskiego w Mauzoleum Lenina spocznie pogrążone w wiecznym śnie ciało Wielkiego Myśliciela i Wodza całej ludzkości — Józefa Stalina.

W ciszę poniedziałkowego przedpołudnia wdarł się przejmujący ryk fabrycznych syren. Jest punktualnie godzina 10 rano. We wszystkich oddziałach rzeszowskiej WSK zamiera ruch. Stają maszyny. Hale fabryczne zalega głęboka cisza.

Skupione twarze, brwi ściągnięte w węzeł bólu, spojrzenia pełne powagi.

Stoją w zasmolonych kombinezonach, w waciakach nasiąkniętych smarem, każdy przy swoim warsztacie pracy. Załoga WSK Rzeszów w pełnej skupienia ciszy składa hołd pamięci Wielkiego Stalina. Myślami przenoszą się do stolicy Kraju Rad — Moskwy, gdzie w tej chwili odbywa się żałobny obrzęd — pogrzeb Józefa Wissarionowicza Stalina.

W głębokim bólu robotnicy polscy solidaryzują się z obywatelami Związku Radzieckiego, z wszystkimi postępowymi ludźmi świata, dla których Stalin był Wodzem i Nauczycielem.

Miasto zamiera w bezruchu. Z aut wychodzą szoferzy, zeskakują z rowerów robotnicy, zatrzymują się kobiety, podnoszą ręce do salutowania żołnierze i oficerowie, z wielką, niedziecięcą niemal powagą stają nieruchomo najmłodsi obywatele Polski Ludowej, urodzeni w wolnej od wyzysku i ucisku Ojczyźnie. Zasłuchali się wszyscy w dźwięki marsza żałobnego. W Moskwie odległej o setki kilometrów a tak bliskiej wszystkim ludziom [illegible] głucho brzmią salwy honorowe. W Rzeszowie mija piąta minuta milczenia. Tak nasze miasto oddawało hołd Temu, który wyzwolił ziemię rzeszowską i nasz kraj spod jarzma faszystowskich siepaczy i rodzimych kapitalistów.

Począwszy od godziny 12-tej delegacje Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, stronnictw politycznych, zakładów pracy, szkół i instytucji składały wieńce pod Pomnikiem Wdzięczności Armii Radzieckiej. Przychodzili tu także obywatele Rzeszowa przynosząc wiązanki świeżych kwiatów.

Powstają nowe spółdzielnie produkcyjne — chłopi pracujący jeszcze aktywniej walczą o nową wieś

Odszedł od nas ukochany Wódz Towarzysz Stalin. Ale Imię Jego, Jego idee żyć będą wiecznie. Są one i będą siłą mobilizującą masy pracujące do jeszcze lepszej i wydajniejszej pracy, do szybszego zbudowania socjalizmu w naszym kraju. Wyrazem tego jest szeroka fala zobowiązań podejmowanych przez ludność miast i wsi. Masy pracujące wiedzą, że największym hołdem złożonym pamięci Towarzysza Stalina jest wzmożona realizacja Jego wskazań.

Chłopi rzeszowscy kierując się wskazaniami Towarzysza Stalina o wyższości gospodarki zespołowej na wsi jeszcze szybciej postanawiają zakładać spółdzielnie produkcyjne. W pierwszych dniach marca powstało w woj. rzeszowskim 11 spółdzielni produkcyjnych. Natomiast w okresie ostatnich 2 dni 9 dalszych spółdzielni. W pow. ustrzyckim zorganizowano spółdzielnie w gromadach: Rabe, Słankowa, Hoszowszczyki; w pow. jasielskim w gr. Harklowa; w pow. sanockim w grom. Odrzechowa i Olchowce; w pow. krośnieńskim w grom. Wróbliku Królewskim i Jedliczu.

Na masówkach żałobnych jakie odbyły się w niedzielę w gromadach chłopi masowo przystąpili do organizowania komitetów członkowskich. I tak np. w grom. Cewków gm. Dzików Stary pow. Lubaczów w czasie zebrania aktyw gromadzki utworzył komitet założycielski, w skład jego weszło 9 członków.

Organizując spółdzielnie produkcyjne chłopi wyrażają swą wolę skupienia się jeszcze bardziej w tych bolesnych dniach wokół władzy ludowej i wodza narodu polskiego towarzysza Bolesława Bieruta.

*

Niesposób wyrazić kilku prostymi, chłopskimi słowami całego ogromu żałości, jaka nas pracujących chłopów ogarnia. Ludzkość poniosła stratę, jakiej rozmiaru nie da się określić. Zeszedł ze świata człowiek, którego życie stanowiło jedno nieprzerwane pasmo walki o zapewnienie ludziom szczęścia i dobrobytu.

Ileż to istnień ludzkich zostało wyrwane ze szponów niechybnej zagłady dzięki Jego olbrzymiej mądrości, dzięki Jego głębokiej miłości i czułości wobec każdego człowieka, którego dosięgła krzywda lub nieszczęście.

Józef Stalin — oto imię, z którym niepodzielnie łączy się wszystko to, co Ojczyzna nasza uzyskała: wolność oraz możliwość rozwoju na najbardziej słusznych i sprawiedliwych zasadach. Takich, jakich twórcą był właśnie Stalin.

Jego naukę coraz szerzej wcielają w czyn pracujący chłopi polscy, którzy za przykładem radzieckich kołchoźników rozwijają u siebie zespołową gospodarkę. Gospodarkę której formy wypracował Józef Stalin, a która chłopstwu pracującemu gwarantuje możność zdobycia takiego poziomu życiowego o jakim dziesiątki naszych pokoleń mogły tylko marzyć.

Wódz postępowej ludzkości Józef Stalin nie żyje. Jakże ciężko jest o tym pomyśleć. Nie żyje jednak tylko Jego ciało. Żyje i żyć będą na zawsze stalinowskie wskazania. Również On sam żył będzie nadal w sercach całej ludzkości.

My pracujący chłopi zdążać będziemy drogą wskazaną przez Niego. Wyrazem naszej pamięci o Nim będzie zwiększenie wysiłku nad budownictwem nowej wsi polskiej, nad rozwojem spółdzielczości produkcyjnej.

FRANCISZEK PIWOWAR
zastępca przewodniczącego
spółdzielni produkcyjnej
w Skołyszynie

* * *

„Będziemy wzorem budownictwa socjalistycznego na wsi — postanawiają spółdzielcy z Wietlina — rozwojem naszego gospodarstwa będziemy wcielać w życie idee, o które walczył Józef Stalin. Ani na moment nie ustaniemy w marszu ku lepszym dniom — socjalizmowi".

Dla poparcia swego postanowienia członkowie spółdzielni produkcyjnej im. „Młodej Gwardii" w Wietlinie I (pow. Jarosławski) podjęli cenne zobowiązania produkcyjne.

Podniosą oni wydajność zbóż o 1—3 q z hektara a okopowych od 50 do 60 q z hektara. Plony te uzyskają przez stosowanie nowoczesnych zabiegów agrotechnicznych, jak siew krzyżowy, użycie superfosfatu granulowanego, wapnowanie pól, dobrą pielęgnację zasiewów i okopowych. Wykonanie podjętego zobowiązania da dodatkowo 400 q zboża.

Przez racjonalną opiekę, stosowanie właściwych norm żywieniowych i prawidłowy udój spółdzielcy z Wietlina postanawiają zwiększyć mleczność krów o 300 litrów od jednej krowy rocznie. Da to 13.800 litrów mleka dodatkowo.

Brygada ciągnikowa tow. Bolesława Dzikiego z POM Bobrówka, pracująca już od 4 lat w spółdzielni produkcyjnej w Wietlinie podjęła również cenne zobowiązanie.

Brygada tow. Bolesława Dzikiego zobowiązała się w terminie i starannie wykonać wszystkie prace polowe, utrzymując sprzęt w 100-procentowej gotowości eksploatacyjnej, by w ten sposób nie dopuścić do żadnych awarii i przestojów w pracy.

Orki i siewy oraz wszystkie prace uprawowe wykonane zostaną przez brygadę Bolesława Dzikiego według nowoczesnych zasad agrotechnicznych. Swój plan eksploatacyjny członkowie brygady postanowili wykonać w 160 proc., a każdy z nich zaoszczędzi 1 kg paliwa na hektarze średniej oraz przedłuży żywotność ciągnika o 400 roboczogodzin.

Podejmując te zobowiązania spółdzielcy z Wietlina I i brygada traktorowa z POM Bobrówka wzywają do współzawodnictwa wszystkie spółdzielnie produkcyjne i brygady POM-owskie województwa rzeszowskiego.

Wezwanie spółdzielców z Wietlina i traktorzystów POM Bobrówka znajdzie swe odbicie wśród członków gospodarstw zespołowych, którzy w ten sposób umacniać będą gospodarkę kolektywną i przyspieszać budowę socjalizmu na wsi rzeszowskiej.

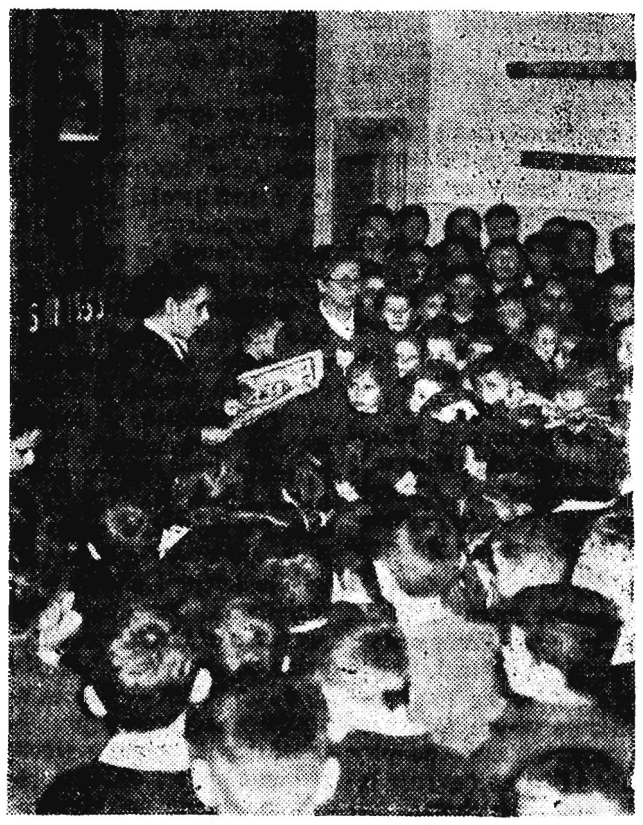

We wszystkich szkołach i wyższych uczelniach odbywają się [illegible] pamięci J. W. Stalina.
Na zdjęciu: Apel w szkole TPD Nr 13 w Warszawie.
CAF — fot. Zygm. Wdowiński